

ELŐSZÓ

az olvasóhoz

EGY OLYAN FÉRFI FIAKÉNT NŐTTEM FEL, aki nem lehetett az apám. Noha semmi kétség sem volt, hogy a magom egy másik férfitől származott, Mózes Froben, a *Lo svizzero* mégis „fiának” nevezett, és én „apának” hívtam őt. Amikor valaki magyarázatot kérni merészelt – és ez igen ritkán fordult elő –, akkor csak nevetett, mintha a kérdezőnek kissé nehéz lenne a felfogása. – „Persze, hogy nem a fiam!” – mondta. – „Ne gyerekeskedjen!”

Amikor összeszedve minden bátorságomat, a múltunkról kérdezősködtem, olyankor csak szomorún nézett rám. Nicolai, kérlek – mondta egy pillanat múlva, mintha olyan egyezség lenne köztünk, amit elfelejtettem. Idővel megértettem, hogy soha sem fogom megtudni a születésem titkát, mert azt csak az apám ismeri és magával is viszi a sírba.

Ettől eltekintve gyereknek nem lehetett jobb sora. Elkísértem Velencébe, Nápolyba és végül ide, Londonba. Amíg el nem jutottam Oxfordba, addig el se mozdultam mellőle. És akkor is, miután önálló életet kezdtem élni, két hónapnál hosszabb ideig nem voltunk egymástól távol. Európa legnagyobb

operaházaiban hallottam énekelni őt. Mellette ültem a hintóban, amikor rajongók csapatai rohanták meg, hogy akár csak egy mosolyt koldulhassanak tőle. Egész idő alatt semmit se tudtam szegény Mózes Frobenről, csak a híres *Lo svizzerót* ismertem, aki kezének egyetlen intésével nőket volt képes ájult állapotba hozni, és aki a hangjával megríkatta a közönséget.

Ezért aztán képzelhetik a csodálkozásomat, amikor tavaly tavasszal, apám halála után egy héttel egy rakás papírt találtam a holmijai között. És még jobban elképedtem, amikor végre megtudtam mindazt, amit nagyon vágytam tudni – mindkettőnk, apám és a saját születésemnek a történetét, valamint a nevem eredetét. Megtudtam, ki volt az anyám. És megtudtam a bűnt, ami apámat hallgatásra készítette.

Noha nyilvánvalóan azt akarta, hogy az írás olvasója én legyek, mégis azt hiszem, nem lenne kifogása ellene, ha mások kezébe is eljutnának ezek a sorok. Énekes volt – gondolják csak el: apám nyitott ablaknál gyakorolt, és aki csak arra járt, igazi angyalt hallhatott énekelni.

Nicolai Froben

London, 1806. október 6.